

FN's formål og nævnte af aktuelle problemer, at Congo-spørgsmålet og organisationens finansielle vanskeligheder snarest måtte løses, såfremt FN's anvendelighed i fremtiden ikke skulle skades alvorligt. Han opfordrede alle medlemsstater til at bidrage til løsningen af disse problemer.

Efter talen udtaltes på de forskellige delegationers vegne lykønskninger, der indeholdt almindelig anerkendelse af U Thant's dygtighed og loyalitet. Den sovjetiske repræsentant fremhævede Sovjetunionens principielle synspunkter, navnlig at det såkaldte Troika-princip bør indføres i FN, men erklærede at hans regering havde fundet det muligt for øjeblikket i den konkrete situation i FN at acceptere U Thant, hvis politiske erfaring han understregede med den tilføjelse, at „han i udøvelsen af sit embede ville kunne tage i betragtning de legitime interesser, som de tre hovedgrupper af stater i FN havde“.

Optagelse af nye medlemmer.

(Dagsordenens punkt 20).

På den første mødedag den 18. september 1962 optog 17. plenarforsamling fire nye medlemmer af De forenede Nationer. Senere jfr. nedenfor, optoges yderligere 2 medlemmer, og med disse 6 nye landes optagelse i FN er det samlede medlemstal steget til 110.

Rwanda, Burundi, Jamaica, Trinidad og Tobago.

De fire nye medlemmer, der optoges den 18. september, var republikken *Rwanda* og kongeriget *Burundi*, hvis optagelse blev foreslået af Belgien, Congo (Leopoldville), Etiopien, Guinea, og Liberia; *Jamaica* samt *Trinidad og Tobago*, hvis optagelse blev foreslået af Australien, Canada, Ceylon, Cypern, Etiopien, Malaya, Ghana, Indien, New Zealand, Nigeria, Pakistan, Sierra Leone, Tanganyika og Storbritannien.

Alle staters optagelse skete med akklamation.

Rwandas og Burundis optagelse blev anbefalet af sikkerhedsrådet den 26. juli 1962; Jamaicas samt Trinidads og Tobagos ved sikkerhedsrådets resolution af 12. september 1962.

Den belgiske repræsentant understregede

i sin tale for Rwandas og Burundis vedkommende, at deres optagelse var kronen på mange års belgiske bestræbelser på at bygge et grundlag for disse landes udvikling. De to lande havde nu politiske kadrer, hvis kompetence fuldt ud var bevist, og den omstændighed, at der siden deres uafhængighed ikke havde været noget brud på den offentlige orden, var et bevis på deres stabilitet.

De fire lande blev på den afro-asiatiske gruppes vegne budt velkommen i FN af Malis repræsentant, for de latinamerikanske lande talte Mexicos repræsentant, for østgruppen Bulgariens repræsentant, for Vesteuropa Frankrig og for Brazzaville-staterne Camerouns repræsentant.

Algeriet.

Efter at sikkerhedsrådet i et møde den 4. oktober havde anbefalet Algeriets ansøgning, vedtog plenarforsamlingen den 8. oktober med akklamation en af 36 delegationer foreslået resolution om optagelse af Algeriet som medlem af De forenede Nationer.

I den efterfølgende lange række af hyldesttaler for Algeriet — i alt 45 — der indledtes af Frankrigs udenrigsminister, blev der i langt de fleste givet udtryk for anerkendelse af den afgørende betydning, som general de Gaulle personligt havde haft for Algeriets opnåelse af selvstændighed. Det er ikke ofte, der blandt de mange fraktioner inden for FN's plenarforsamling er overensstemmelse i bedømmelsen af en statsmands indsats, og vel mindst af alle en vesteuropæisk, men lovprisningen af den franske præsident personlig for „mod og politisk visdom“ (Mali), „realitetssans og bemærkelsesværdig statsmandskunst“ „beslutsomhed og vidtskuende statsmandsevner“ (Ceylon) etc. fremkom fra delegerede fra alle kontinenter og landegrupper. Fra jugoslavisk side benyttedes lejligheden til at mindes det langvarige venskab mellem det jugoslaviske og det franske folk og alliancerne mellem de to lande i to verdenskrige, og også den polske udenrigsminister hyldede det franske folk for dets respekt for Algeriets frihedskrav. Kun den sovjetiske repræsentant kom mere udførligt ind på algeriernes frihedskamp mod „alle kolonialismens kræfter“ symboliseret i „hele den aggressive NATO-blok“.